

F S S P X

De Monstrans

“Instaurare omnia in Christo”

Nieuws uit de Hemelstraat

Richtlijnen voor een vruchtbaarder
apostolaat

De Rhône ontmoet de Tiber (deel 2)

Christus Koning in processie

St. Rombout

A priest in white vestments with gold embroidery is holding a highly ornate golden monstrance. The monstrance features a central circular window surrounded by intricate designs, including rays and smaller circular medallions. The priest is standing under a red canopy with gold fringe. In the background, other participants in black and white robes are visible.

Wordt immers niet
bij internationale
bijeenkomsten en in de
volksvertegenwoordiging de
allerzoetste Naam van onze
Verlosser in een onwaardig
stilzwijgen gesmoord? Welnu,
des te luider moeten wij die
verheven naam uitroepen
en de rechten van Christus'
koninklijke waardigheid en
macht in des te wijdere kring
bevestigen.

—Pius XI, *Quas Primas*

Alle werkzaamheid van het apostolaat!

E.H. Louis Bochkoltz

Beste gelovigen,

We waren er niet meer aan gewend ...

De maanden mei en juni zijn meestal druk. Dat was dit jaar weer het geval. Bovendien was het moeilijk om de plechtigheden van de eerste communie, de plechtige communie en het vormsel aan te passen aan de sanitaire maatregelen.

Wij dachten ook aan ons parochiefeest: de plechtigheid van het feest van het Allerheiligste Sacrament met de openbare processie! In verband met de sanitaire maatregelen hadden wij vorige maand aangekondigd dat de H. Mis in de tuin zou gecelebreerd worden voor 50 personen, gevolgd door een beperkte processie door de straten van de stad. Dankzij God waren vanaf 9 juni nieuwe (soepelere) maatregelen toegestaan. Dus hadden wij besloten onze processie een week uit te stellen.

Wat een vreugde, wat een geloof! Het altaar was uitzonderlijk versierd met bloemen, de stadstrommelaars waren aanwezig, evenals de harmonie, de gelovigen en de politie. Alle goedkeuringen waren ontvangen. Het was waarschijnlijk het eerste openbare evenement in de stad Antwerpen, de processie van het Allerheiligste Sacrament! Christus-Koning door de Antwerpse straten. Niet alleen was er een sfeer van vurigheid onder alle aanwezige gelovigen, maar zelfs de voorbijgangers op straat leken zeer aangetrokken door deze openbare manifestatie van geloof in God! Omstanders stelden vragen en vroegen om uitleg over wat er voor hun ogen gebeurde. Als mensen niet meer tot God komen, moeten wij hun Heer tot hen brengen!

Wij vragen ons soms af: Hoe kunnen wij de geest van decadentie die ons omringt, veranderen? Hoe kunnen wij bijdragen tot een vernieuwing van het geloof in de zielen rondom ons? Is dit zelfs nog mogelijk?

We antwoorden ja! In de eerste plaats omdat “Niets is onmogelijk bij God” (Lk 1,37). En dan omdat de zielen vandaag nog steeds dorsten naar het spirituele, naar het goddelijke. Ze hebben de H. Mis en heilige priesters nodig om hun dorstige zielen te voeden. Dat is de oplossing. Dat is de remedie. De H. Mis door heilige priesters om heilige zielen te vormen, heilige gezinnen, heilige parochies die op hun beurt heilige kinderen en goede roepingen zullen voortbrengen.

Wij zijn blij omdat één van onze jonge parochianen in ons seminarie in Zaitzkofen eind juni tot diaken werd gewijd. Zo God wil, wordt hij volgend jaar priester gewijd. De crisis die de Kerk en de wereld teistert, kan worden opgelost door heilige priesters die zich volledig wijden aan het Heilig Misoffer, onder de bescherming van de Heilige Maagd Maria. We moeten niet elders zoeken naar een wondermiddel. Mgr. Lefebvre begreep dit al toen hij deze regels schreef in de *Statuten* van de Priesterbroederschap Sint-Pius X (1970) om het doel uit te leggen:

“De leden van de Priesterbroederschap zullen dus een ware en voortdurende devotie hebben tot hun H. Mis, tot de liturgie die haar opluistert, en tot alles wat de liturgie tot uitdrukking kan brengen van het mysterie dat er voltrokken wordt. Zij zullen alles ter harte nemen wat gedaan kan worden om de heilige Mysteriën geestelijk en materieel voor te bereiden. Een diepgaande theologische kennis van het Misoffer zal hen er meer en meer van overtuigen, dat in deze verheven werkelijkheid de gehele openbaring, het mysterie van het geloof, de voltooiing van de mysteries van de Menswording en de Verlossing, en alle werkzaamheid van het apostolaat verwezenlijkt wordt.”

Alle werkzaamheid van het apostolaat!
Wees apostel van de H. Mis!

Richtlijnen voor een vruchtbaarder apostolaat

Mgr. Marcel Lefebvre

Noot: Dit is de zesde brief van het boek *Lettres pastorales* ('Pastorale brieven'). Wij zijn van plan de verschillende brieven te publiceren in *De Monstrans*.

Ik wil in enkele regels de richtlijnen die mij noodzakelijk lijken, voor een vruchtbaarder apostolaat herhalen.

Ik vestig de aandacht op drie belangrijke elementen voor een vruchtbaar ministerie apostolaat:

1) Een rationele en methodische organisatie van ons apostolaat. Dit is elementaire voorzichtigheid.

De middelen waarover wij beschikken inventariseren, ze organiseren en ze in de praktijk brengen met maat en orde, dat is onze bijdrage leveren aan het werk van de Voorzienigheid.

Onder de middelen moet men alles verstaan wat de Voorzienigheid te onzer beschikking stelt: van onze gezondheid, onze tijd, onze geestelijke mogelijkheden, alle gaven ontvangen van de H. Kerk, door zijn magisterium, door zijn priesterschap, waaraan wij deelnemen, tot alle materiële middelen, welke ze ook zijn, de hulp van onze assistenten, de plaatselijke omstandigheden, het klimaat, en vooral de mensen naar wie wij gestuurd zijn. Dat alles moeten we bestuderen, met geduld en voorzichtigheid overwegen. Hebben wij er ook voor gezorgd ons neer te zetten om na te denken? ... *Sedens computavit*.

Hebben wij raad gevraagd aan hen die met ons samenwerken? Hebben wij de lasten en de sectoren van het apostolaat verstandig verdeeld?

Door het gebrek aan en de ondoeltreffendheid van de middelen—in overweging nemend het goede, dat men kan doen en het grote verlangen om het te vervullen—kan men gemakkelijk zijn geduld verliezen. Zij die ons zouden moeten helpen, ons bekritisieren. We laten onze verbittering op elk moment blijken en leven met een bang, ontredderd en ontgoocheld hart. Vermoeid door steeds nutteloze oproepen te moeten laten horen,

moedeloos door niet gevolgd te worden door zijn assistenten, ontmoedigd door het verwachte resultaat niet te bereiken, kan men zich tevreden stellen met een routineus bestaan waaruit elke inspanning gebannen is en elke ijver ontbreekt.

Neen! De missionaris met een bovennatuurlijke ijver kent de moeilijkheden en de gebrekkige middelen. Hij weet dat de Voorzienigheid hem op deze dag en op dit uur geplaatst heeft in het gebied dat hem is toevertrouwd. Hij denkt na, vraagt raad, onderzoekt zijn mogelijkheden, en werkt daarmee zonder ooit moedeloos te worden of in opstand te komen.

De organisatie van onze pastoraal moet gelijken op deze van een handelszaak, van een industriële onderneming, op elke wereldse onderneming. Waarom zouden wij minder ons verstand gebruiken dan de mensen in de wereld om ons apostolaat perfect te organiseren met de middelen ons door de Voorzienigheid gegeven, terwijl we proberen ze te doen aangroeien in de mate dat deze zelfde Voorzienigheid het toelaat?

Laten we er ons bovenal voor hoeden onze zielerust te verliezen en onze ijver te verminderen!

2) Aan deze voorzichtigheid in de organisatie moet toegevoegd worden, wat ik zou noemen de psychologie van de pastoraal. Ofwel de gemoedstoestand van de herder tegenover hen die hem zijn toevertrouwd, tegenover zijn confraters, zijn assistenten, alle gelovigen, tegenover de mensen die hem benaderen of die hij bezoekt.

De perfecte organisator met de meest efficiënte methodes om de zielen te bekeren, zal er geen enkele bekeren, als hij niet beschikt over de kwaliteiten van de herder. Welke verscheidenheid aan zielen men ook ontmoet, de goedheid, de zelfverloochening, de toewijding liegen niet.

Laten wij het ons ter harte nemen om altijd in

staat te zijn ons te tonen als ‘mannen van God’. Bedenken we dat de zielen die beetje per beetje door de genade van God teruggebracht worden, soms ter gelegenheid van Pasen naar de priester terugkeren met een reële angst. Zij moeten een zeer verdienstelijke inspanning doen om zich bij de priester aan te melden. Op dat moment kan het minste gebaar, het minste verkeerd gedrag, het minste woord van ongeduld, van gebrek aan toegeeflijkheid, deze zielen definitief verwijderen van de H. Kerk. Wat een verantwoordelijkheid!

Wij worden bekeken, bespied op onze houding, zelfs door onze confraters, voor wie wij een model moeten zijn. Het is aan ons om ze te verdragen en niet aan hen om ons te verdragen. Laten wij ons onvermoeibare vaders en herders van de zielen tonen.

In dit verband lijkt het mij nuttig uw aandacht te vestigen op bepaalde houdingen of handelwijzen tegenover vrouwen of jonge meisjes, die toch verrassend zijn. Sommige missionarissen hebben onbewust de gewoonte aangenomen van een te familiale omgang, waarmee men absoluut moet ophouden. Vragen wij ons af wat de oude chefs in de dorpen, die wij bezoeken, denken van deze houding tegenover het vrouwelijk geslacht in het algemeen. Zij kunnen er alleen zeer verbaasd over zijn. Laat ons een meer mannelijke houding aannemen en, naar de gewoonte van het land en zonder de vrouw als minderwaardig beschouwen, eerst naar de ouderlingen en de mannen gaan! Dat is normaal.

Vermijden we te uitgebreide richtlijnen in de pastorij. Laat onze houding in elk geval discreet zijn. We kunnen, zonder het te weten, aanzienlijke schade aanrichten aan de zielen die God zoeken in de priester en die er enkel een mens in vinden.

Wanneer er uitstappen met jonge of kleine meisjes georganiseerd worden, laat deze groepen dan begeleid worden door vrouwelijke religieuzen. Als het om een uitstap gaat in het kader van een bezinning of een geestelijke vorming, hetgeen ongetwijfeld kan gebeuren zonder een verre verplaatsing, moet de priester tijdens de reis, hetzij per autobus, hetzij per trein, vermijden zich midden deze groepen op te houden. Op de verblijfplaats moet hij discreet zijn en enkel aanwezig op de bijeenkomsten om zijn geestelijk ambt uit te oefenen...

III. Maar zelfs al zouden wij al de goedheid, al de voorkomendheid, al de innemendheid van de ware herder bezitten, zelfs al zouden wij in onze missie een model-organisatie hebben, dan zouden wij nog niets goeds verrichten, als wij zouden vergeten dat elke gave en elke genade, elke bekering van Boven komt, van Onze Heer Jezus Christus.

En het is op dit punt, dat het middelpunt en het hart van elke pastoraal vormt, dat de priester vooral zijn geest en zijn hart moet verheffen. Hij moet zich er altijd van bewust zijn, wanneer hij zijn dorpen bezoekt, wanneer hij de zielen benadert, dat Onze Heer de enige Voortbrenger en de enige Gever van genaden is, dat Hij het is die de harten opent en aantrekt.

Hij vraagt ons niet succes te hebben: Hij vraagt ons te werken met ijver, doorzettingsvermogen en geduld en onze zielen in vrede en eenheid met Hem te houden. Heeft Hij ons niet gezegd dat “wij onnutte knechten” zijn? Laten we vermijden ongeduldig te zijn tegenover de moeilijkheden bij de bekering van onze schapen en laten we vermijden ons over te geven aan de moedeloosheid, aan een gemakkelijk en gedesilluseerd leven.

Passen we op te twijfelen aan onze boodschap en aan zijn oneindige deugd. Er steekt in het Evangelie, in de aankondiging van de Messias, in zijn werk, in zijn verlossing—in het feit dat Jezus, de Zoon van God, op aarde is gekomen om te sterven op het Kruis om ons te redden—een mysterieuze, ongelooflijk machtige deugd, die de zielen schokt en hen naar God terugbrengt. Jezus is het grote Sacrament.

Moge de liefde en de ijver voor onze roeping ons vindingrijk maken in de organisatie van ons apostolaat; ons altijd goede herders maken; voor allen die ons benaderen en ons zijn toevertrouwd. Mogen we altijd mannen van God zijn, en, boven alles, vol vertrouwen in het almachtige woord van Onze Heer, die Zelf het Woord van God is.

Dakar, 1 mei 1952

Zondag 20 juni: zeer geslaagd geestelijk concert door onze organist dhr. François Houtart (orgel) en dhr. Paul-Henri Fischer (hobo).

De Rhône ontmoet de Tiber

Geschiedenis van de contacten tussen de Priesterbroederschap Sint-Pius X en de Heilige Stoel (deel 2/3)

E.H. Gabriele D'Avino, Prior van de Priorato Madonna di Loreto - Rimini (Italië)

Het tweede moment: begin van de vervolging en eerste sancties (1974-1988)

Rome luisterde naar de afkeurende commentaar van het Franse episcopaat en de bezorgdheid over een seminarie dat weigerde om de riten van de *Novus Ordo Missae* te vieren kon alleen maar een officiële reactie van de kant van de autoriteiten in Rome opleveren. In november 1974 werd het canonic bezoek van twee geestelijken, Mgr. Descamps en Mgr. Onclin, aan Écône aangekondigd. Na drie dagen van dubbelzinnige toespraken tot de seminaristen en de professoren, lieten ze de leden van de congregatie verbaasd achter door de omstandigheden van hun bezoek, hun gedrag en het doel van hun komst, dat zeker niet erg vriendschappelijk was.¹

Deze gebeurtenissen hebben geleid tot de onvergankelijke, beroemde en nog steeds actuele Verklaring van 21 november 1974, een soort manifest van de doctrinaire strijd van de Priesterbroederschap Sint-Pius X, waarin staat: *“Wij zijn met heel ons hart, met heel onze ziel stevig verbonden met het katholieke Rome, met het eeuwige Rome, expert in wijsheid en waarheid, dat het katholiek Geloof bewaart alsook de tradities die noodzakelijk zijn voor het behoud van dit Geloof. Wij weigeren daarentegen en wij hebben altijd geweigerd om het neomodernistische, het neoprottestantse Rome te volgen wat duidelijk gebleken is uit het Tweede Vaticaanse Concilie en na het Concilie uit al de hervormingen die daaruit zijn voortgekomen.”* [...]

Deze felle woorden gooiden geen water op het vuur, om een eufemisme te gebruiken; de storm was nog maar net begonnen, en iedereen was zijn messen aan het scherpen. Maar het is interessant om op te merken dat Mgr. Lefebvre

niet van plan was de contacten met de Heilige Stoel te verbreken, en men zou zich vergissen als men zo'n plan in het leven van de prelaat zou zoeken. Gedurende deze periode probeerde de aartsbisschop in februari en in maart '75 naar Rome te gaan om de drie kardinalen te ontmoeten die aan het hoofd stonden van de Congregaties van de Seminarie, de Clerus en de Religieuzen, die een soort 'beschuldigingscommissie' tegen hem vormden. De prelaat wilde de positie van de Broederschap verdedigen tegen de beschuldigingen naar aanleiding van het bezoek van november, beschuldigingen waarvan ze niet officieel op de hoogte waren gebracht en waarvan geen sporen waren.

Maar nu is er een soort samenzwering aan de gang, en op 6 mei 1975, stelt de bisschop van Fribourg, Mgr. Mamie, opvolger van Mgr. Charrière, Mgr. Lefebvre in kennis van de opheffingsakte van de Priesterbroederschap Sint-Pius X, die inderdaad in het bisdom was opgericht, maar die – naar de mening van Mgr. Lefebvre zelf, op stevige canonieke grond gesticht was – alleen maar kon worden opgeheven door de Heilige Stoel. Daarom gaat de prelaat naar de rechtbank van de Apostolische Signatuur, maar zonder succes. Men zegt hem dat de opheffing het gevolg is van het onderzoek dat gevoerd werd door de kardinalen die Monseigneur enkele maanden voordien hadden bevestigd. En waar waren de akten van dit 'proces'? Waar waren de opnames van de gesprekken? Monseigneur vroeg ze op, maar tevergeefs; hij heeft ze nooit gekregen. Het is onder andere daardoor dat hij de opheffing van de Broederschap altijd, niet alleen als oneerlijk maar als ongeldig beschouwd heeft. Zo heeft hij moedig verder gedaan ondanks de verzoeken van Paus Paulus VI zelf om het seminarie te sluiten. En zijn seminaristen zijn hem gevolgd. Een andere

zware slag zal het jaar daarop plaatsvinden, het beroemde jaar 1976. Na herhaalde ontmoetingen en gesprekken, te veel om op te noemen, werd de aartsbisschop, in de loop van dat jaar, nog aangemaand om het werk van Écône te beëindigen en om het Concilie te aanvaarden dat, zoals Paus Paulus VI het hem zal zeggen, “*in bepaalde opzichten belangrijker is dan het Concilie van Nicea*”.

Een laatste dreigement kwam er op 25 juni, met een brief van Mgr. Benelli, Substituut van het Staatssecretariaat, die hem aanmaande *de mandato speciali Summi Pontifici* om niet over te gaan tot de wijdingen die voor de 29e gepland waren, om de censuur niet op te lopen zoals bepaald door de canons. Benelli stelt hem echter voor een oplossing te vinden voor zijn seminaristen, natuurlijk, onder voorbehoud dat zij “*serieus voorbereid worden op een priesterlijke taak in oprechte trouw aan de Conciliaire Kerk*”.² Deze bizarre uitdrukking duikt voor de eerste keer op. Enerzijds verwerpt Monseigneur ze als kerkelijk foutief (“*Ik erken dat ik de Conciliaire Kerk niet ken, ik ken alleen de Katholieke Kerk*”, zei hij in een interview met een Franse radio op 5 augustus 1976);³ maar anderzijds zal hij ze gebruiken, deels als *ad hominem* argument, en deels om geen Kerk in de strikte zin te benoemen, maar een verkeerde geest die tot in de Kerk is binnengeslopen en die, nadat deze haar hiërarchie ermee heeft besmet, ermee één lijkt te worden, zoals een ziekte in een lichaam, die zeker niet dit lichaam op zichzelf voorstelt, maar haar klinische verdorvenheid.⁴

Als antwoord op de intimidaties van de Paus, ging de Stichter van de FSSPX hoe dan ook over tot de gebruikelijke priesterwijdingen op 29 juni. Van nu af aan besefte hij dat canonieke sancties nakend waren. Inderdaad, op 22 juli, stelt de Secretaris van de Congregatie voor de Bisschoppen hem in kennis van de *suspensie a divinis*, straf die hem de uitoefening ontnam van elke sacramentele handeling.

Wat was het antwoord daarop? Wij zouden het kunnen omschrijven als een dubbel antwoord. De publieke Geloofsbelijdenis: op 29 augustus van datzelfde jaar, droeg de prelaat een Mis op in de stad Lille in Frankrijk voor zeventuizend gelovigen, wat aanleiding gaf tot woede en verbazing in Rome. Deze gebeurtenissen werden bekend als de ‘hete zomer’. Bij deze gelegenheid waren de woorden van de prelaat zowel heuglijk als erg hard: “*Het huwelijk tussen de Kerk en de Revolutie [...] is een overspelige verbintenis. Deze overspelige verbintenis kan alleen bastaarden voortbrengen.*

De ritus van de Nieuwe Mis is een bastaardritus. De sacramenten zijn bastaardsacramenten, [...] de priesters die uit de seminaries komen, zijn bastaardpriesters [...]”⁵

Maar er was opnieuw niet de wil om te breken met de Heilige Stoel, want men was erin geslaagd een ontmoeting te regelen tussen Mgr. Lefebvre en Paus Paulus VI op 11 september van datzelfde jaar 1976. Het idee dat Monseigneur opperde, was om aan de Paus te vragen dat hij het “experiment van de Traditie” zou mogen doen: bij manier van spreken natuurlijk, aangezien de Traditie, die bijna tweeduizend jaar oud was, niet uitgeprobeerd of bewezen moet worden. Dit *ad hominem* argument werd echter gelanceerd om een opening te creëren in de liberale mentaliteit van de regerende Paus, maar ook dit keer zonder resultaat.

We moeten enkele jaren wachten voor Monseigneur weer een aanvaring heeft met iemand uit Rome. Op 18 november 1978 werd hij in audiëntie ontvangen door de pas verkozen Johannes Paulus II. In het begin – maar alleen in het begin – was er een sprankeltje hoop op begrip (misschien gezien het anticommunisme van deze Paus), maar het verschoof al vlug over het onderwerp van het Concilie “begrepen in het licht van de Traditie”, zoals Johannes Paulus II het voorgesteld had. Deze zin, die Monseigneur in een correcte doctrinaire richting wilde sturen, (zoals hij het zelf zei: verwerpen wat verkeerd is, behouden wat juist is, de dubbelzinnige passages interpreteren in traditionele zin) bleek met de tijd een gevaarlijke aanpak, want het was steeds duidelijker dat de dubbelzinnigheid van bepaalde passages van het Concilie (bovenop de passages die duidelijk fout waren en—minstens—in de buurt van ketterij kwamen) gewild en niet toevallig was. Het had dus steeds minder zin om de dubbelzinnige begrippen van het Concilie in de goede richting proberen te ‘forceren’, aangezien het duidelijk was dat het opzettelijk was. Monseigneur heeft dit ‘forceren’ nooit echt concreet gedaan.

De instellingen van de Heilige Stoel bleven op hete kolen zitten door de canonieke situatie van de Broederschap (en ook door haar ‘verontrustende’ ontwikkeling in de wereld) en Monseigneur moest zich aan een nieuw proces onderwerpen, dit keer voor het Heilig Officie in januari 1979.⁶ Monseigneur vroeg tijdens dit proces aan Rome het bezoek van een kardinaal en een officieel juridisch statuut, een canonieke erkenning, om zijn werk verder te kunnen zetten zonder vervolgingen. Dit werd hem wel te verstaan geweigerd.

Intussen gingen de jaren voorbij en de

E.H. De Bruyn omringd door familie en gelovigen uit België en Nederland.

aartsbisschop verouderde. Hij kon niet slapen door zware kopzorgen: hoe zou het werk van de Broederschap verder gaan na zijn dood? Hij zag maar één enkele oplossing: zorgen voor de opvolging in het bisschopsambt, om priesters te kunnen blijven wijden volgens de Traditie van de Kerk, belangrijkste doel van de Priesterbroederschap Sint-Pius X. De onderhandelingen met de Heilige Stoel en de vele ontmoetingen die elkaar opvolgden, vonden met het oog hierop plaats. Zo kwamen we bij de beslissende lente van 1988, toen uiteindelijk een ontwerp van canonieke erkenning door de Heilige Stoel – in deze fase vertegenwoordigd door Kardinaal Joseph Ratzinger, Prefect van de Congregatie voor de Geloofsleer – werd uitgewerkt. Het ontwerpakkoord voorzag de volledige verzoening van de Broederschap met de Heilige Stoel en ook de tegemoetkoming van een bisschop voor de Broederschap, maar op een nog onbepaalde datum. De teerling leek echter geworpen te zijn en men wachtte van alle kanten vol ongeduld op de juridische erkenning van de Broederschap. Op 5 mei 1988 werd het ontwerpakkoord met de Heilige Stoel in de Priorij van Albano ondertekend en de kwestie leek definitief opgelost.

Die nacht sliep Monseigneur heel weinig en de volgende ochtend kwam hij laat aan het ontbijt.

Derde moment: de breuk en de excommunicaties (1988-2000)

Zoals we weten, brengt de nacht raad. Monseigneur was erg verontrust omdat er geen exacte datum voorzien was voor de wijding van een bisschop (een bisschop gekozen door wie?).

Na rijp beraad bedacht hij zich en schreef hij naar Kardinaal Ratzinger en deelde hij een *ultimatum* mee voor de bekendmaking van de datum van de bisschopswijdingen. De Kardinaal antwoordde dat het nog tijd zou vragen. Dit leidde onvermijdelijk tot het verbreken van de onderhandelingen: het ‘akkoord’ was opgeblazen.

De voorzichtigheid van deze stap terug werd bewezen door het feit dat in latere gesprekken met de Kardinaal, het vastleggen van een datum voor de wijding van een bisschop altijd werd uitgesteld. Monseigneur was er niet zeker van dat, als hij opnieuw een regeling getekend zou hebben, hij dat jaar voor Kerstmis één of meerdere bisschoppen gekregen zou hebben. Uiteindelijk werd de definitieve beslissing van Monseigneur bekendgemaakt: “Ik zal zelf de bisschopswijdingen toedienen”. En de datum werd aangekondigd: 30 juni 1988.

Dit nieuws beviel Rome natuurlijk helemaal niet. Het voelde zich zo helemaal niet ‘verlost’ van het probleem. Het vreesde dat de interne opstand van de traditionalistische wereld, met nieuwe bisschoppen die de opvolging van Mgr. Lefebvre veilig zouden stellen, zou doorgaan na de dood van de prelaat. Dit was zeker een valse noot, gezien het feit dat, zoals Mgr. Lefebvre het zelf in september '88 gezegd had, het doel van Ratzinger en van de Heilige Stoel zeker niet was om de Traditie te helpen door haar privileges toe te kennen, maar wel om een echte val te zetten door ze gevangen te zetten in hun modernistische wereld.⁷

Aan de vooravond van de wijdingen, kreeg Monseigneur het bezoek van een gezant van de Nuntiatuur van Bern, die hem op het allerlaatste moment van gedacht wilde doen veranderen. Niets aan te doen, de teerling was geworpen en de aartsbisschop gaf niet toe. De volgende morgen woonden duizenden gelovigen en honderden priesters, verzameld op het grasveld van Écône voor de beroemde tent, de *overlevingsoperatie* van de Broederschap bij. Het was ook het voortbestaan, laten we het rustig zeggen, van de Mis van altijd, van de Traditie, en wij voegen er zonder scrupules aan toe – de toekomst zal ons gelijk geven – van de Heilige Kerk, die sinds de ochtend van 30 juni 1988 vier nieuwe bisschoppen had, de Excellenties Mgr. Fellay, Mgr. Tissier de Mallerais, Mgr. de Galarreta en Mgr. Williamson.

Zoals verwacht, verklaarde het persagentschap van de Heilige Stoel de volgende morgen dat Mgr. Lefebvre en zijn vier nieuwe bisschoppen *ipso facto* de excommunicatie *latae sententiae* opliepen voorzien in het Wetboek van Canoniek

Recht. Het bepaalt echter ook dat men geen enkele sanctie oploopt wanneer men, in dit geval zoals in alle andere gevallen voorzien door de canons, handelt in een **zelfs enkel vermoedelijke** ernstige noodtoestand. Dit is inderdaad de canonieke reden waarom de Broederschap deze excommunicaties altijd verworpen heeft als ongeldig, terwijl de nog belangrijkere theologische reden te vinden is in de noodtoestand om het katholiek priesterschap, dat bedreigd wordt door het modernisme, veilig te stellen.

Maar de manoeuvres van Rome stopten daar niet. Er werd nog een andere barrière opgeworpen om (het doel werd nooit bereikt) de vermoedelijke opstand te onderdrukken en Mgr. Lefebvre te isoleren. Op 2 juli heeft Paus Johannes Paulus II de Commissie *Ecclesia Dei* door een *Motu proprio* opgericht, om de priesters en de gelovigen samen te brengen die de oude liturgische tradities wilden behouden terwijl ze “in gemeenschap” met de Heilige Stoel blijven. Het was in de praktijk het ontstaan van de Petrusbroederschap.

Toen werd het heel stil rond deze netelige kwestie en de contacten tussen de Broederschap en de Heilige Stoel stopten logischerwijze volledig.

De bisschop, die door Rome omschreven werd als “schismatisch”, stierf op 25 maart 1991, terwijl de congregatie, die hij gesticht had, in de hele wereld bleef groeien. Gedurende meerdere jaren, tot het jubeljaar 2000, waren er praktisch geen officiële contacten tussen de twee partijen. De Broederschap werd toen geleid door E.H. Franz Schmidberger en later door Mgr. Fellay.

► WORDT VERVOLGD

VOETNOTEN

- ¹ Ibidem, op. cit.
- ² Op. cit.
- ³ Video beschikbaar op internet: <https://www.youtube.com/watch?v=s36aHRE-NfM>
- ⁴ Zie het uitstekend artikel van E.H. Jean-Michel Gleize over dit onderwerp, in het Frans gepubliceerd in *Courrier de Rome* nr. 363 van februari 2013, en in het Italiaans op onze (oude) internetsite: <https://www.sanpiox.it/archivio/articoli/fede/936-si-puo-parlare-di-una-chiesa-conciliare>
- ⁵ B. Tissier de Mallerais, op. cit.
- ⁶ Op. cit.
- ⁷ Conferentie van Mgr. Lefebvre vermeld in *Fideliter* nr. 66 (september-oktober 1988), p. 12-14.

Tijdens de handoplegging roept de bisschop de Heilige Geest neer op de wijdeling. Het is de ingelaste wijdingsvorm: Ontvang de Heilige Geest als sterkte en om de duivel en zijn bekoringen te weerstaan. In de naam des Heren.

Sacramentsprocessie 2021

Christus Koning in processie

Preek uit de H. Mis op de plechtigheid van Sacramentsdag

E.H. Louis Bochkoltz

Dierbare gelovigen,

We leven in een tijd van pandemie. De ziekte is besmettelijk. Heel besmettelijk! Maar ook gevaarlijk. Zeer gevaarlijk!

Ik heb het niet over het coronavirus, dat kennen we maar al te goed. Maar over een andere pandemie, een sociale, intellectuele en religieuze pandemie. Een pandemie die ons leven, onze geest en ons hart beïnvloedt. Toch haalt deze ziekte niet de krantenkoppen of het onderwerp van veel preken in kerken.

Plato droomde en schreef: “Als we een leger zouden kunnen vormen, of een stad die uitsluitend bestaat uit mensen die liefde voor elkaar hadden, zou niets kunnen uitdrukken hoe uitstekend hun bestuur zou zijn, allemaal proberend te vluchten voor ondeugden en hard te strijden voor het goede. En zulke mannen, hoewel weinig in aantal, zouden sterk genoeg zijn om de hele mensheid te overwinnen”.

Voor Plato was het een droom. Jezus Christus heeft het waargemaakt. Jezus Christus verzamelde een leger van twaalf apostelen en tweeënzeventig discipelen. Ze hadden geen wetenschap, geen geld of geen middelen. Maar ze hielden van elkaar. En ze hebben de wereld veroverd. Overal waar ze kwamen, sloegen ze afgoden neer en deden ze de koningen van de aarde het kruis van Christus aanbidden.

Jezus Christus stichtte een maatschappij genaamd de Kerk. Deze maatschappij heeft geen muren om haar te beschermen, geen soldaten om haar te verdedigen. De machten van de hel en die van de aarde, jaloers op haar glorie, waren bitter tegen haar. Maar ze blijft bestaan. Ondanks de ziekten die onze tijd en ook de Kerk teisteren: atheïsme, sepsis en hardheid van hart.

Dit is de meest ernstige pandemie. Die, die de zielen doodt. En ook de maatschappij.

Maar er is een geneesmiddel. Een uniek geneesmiddel. Tegen deze drie ziekten. Het is Onze Heer Jezus Christus. Het is Christus-Koning!

Koning van de wereld tegen het atheïsme.

Koning van het intellect tegen het scepticisme.

Koning van de harten tegen de hardheid en het egoïsme van onze harten.

Beste gelovigen, als we vandaag, hier in Antwerpen, in 2021 deze processie houden, met Onze Heer Jezus Christus werkelijk aanwezig in de Heilige Hostie en omringd met zoveel plechtigheid, dan is dat in de eerste plaats om onze God te aanbidden.

En dan houden we deze processie om te getuigen van ons geloof. Heer, genees onze zielen. Laat ons weten hoe Gij de Koning van ons leven zijt. De Koning van onze intelligenties en de Koning van onze harten. Daarom komen we bidden, in processie, in het openbaar.

Onze eeuw, die zichzelf beschouwt als een eeuw van licht en vooruitgang, heeft een wetenschap, een filosofie, een moraliteit en een politiek zonder God opgebouwd. Alsof het bestaan van God niet alleen het noodzakelijke fundament als de kroon van alles wat orde en waarheid is.

Waar komen we vandaan? Waar gaan we naartoe? Is het mogelijk dat alles geschapen is zonder een Schepper? Is het mogelijk dat alles gemaakt is zonder een doel?

Hoeveel serieuze mannen, hoeveel christenen zelfs, laten zich onbewust doordringen van dit versluierde atheïsme dat getooid is met de mooie naam ‘neutraliteit’?

Neutraliteit versmelt met secularisme, dat de Soevereine Paus Pius XI “de plaag van onze tijd” noemde.

Velen geloven te goeder trouw dat godsdienst een privézaak is. Naar hun mening is alles het beste, zolang de burgers vrij zijn om hun eredienst privé uit te oefenen. Ze zien de tijdelijke en geestelijke orde als twee naast elkaar gelegen werelden, elk met zijn onafhankelijkheid en het recht om “uw leven te leiden”.

Het totale gebrek aan reactie van de Belgische Kerk op de beperkingen van de publieke eredienst tijdens deze gezondheids crisis heeft dit ongemak verder aan het licht gebracht. Ongemak dat zelfs onder religieuze autoriteiten bestaat!

Wie onderwijst nog, wie predikt nog, wie gelooft nog dat Jezus Christus Koning is? Jezus Christus is Koning omdat Hij God is. Vanaf het eerste moment van zijn conceptie was het Koningschap nauw verbonden met alle druppels van zijn bloed, met alle vezels van zijn vlees.

Zelfs vóór zijn geboorte sprak de aartsengel Gabriël over Hem tot de Maagd als een Zoon die voorbestemd was om te “regeren”. De Wijzen kwamen in deze hoedanigheid om Hem hun eerbetoon aan te bieden: ze brachten wierook aan zijn voeten omdat Hij God is, mirre omdat Hij mens is en goud omdat Hij Koning is.

Laten we dat begrijpen, dierbare gelovigen. In deze tijd geplaagd door atheïsme. Jezus Christus is geen Koning omdat Hij de pers, de farmaceutische industrie of de atoombom zou controleren, Hij is Koning, onze Koning, omdat Hij God is.

Zelfs als we het weten, zelfs als we erin geloven, vergeten we het soms in ons leven. Moge deze processie ons eraan herinneren!

Luister naar wat de jonge heilige Cecilia zei tegen de Romeinse magistraat die haar ondervroeg, in de derde eeuw: “Ongelukkige”, zei de magistraat tegen haar, “weet u niet dat ik het recht heb over leven en dood?”

“U hebt erover gelogen”, antwoordde de toekomstige martelares, met die prachtige brutaliteit van christelijke maagden die alle dwang van Rome weerstonden. ‘Het is waar dat gij de levenden kunt doden, maar gij kunt geen leven schenken aan wie dood zijn’.

Wat een les!

Jezus Christus, Koning van de wereld, Koning van het leven. Openbaar.

Als de hedendaagse sociale orde ernstig wordt aangetast door atheïsme, is het scepticisme de ziekte waaraan de denkwereld lijdt. Het sluipt overal binnen en tast alle waarheden, alle principes aan.

Sommigen geven alleen toe wat ze met hun ogen zien, aanraken met hun handen. Maar anderen

twijfelen zelfs daaraan. Voor hen moeten we een tabula rasa maken van wat we weten via onze zintuigen.

Waar komt dit scepticisme vandaan? Het is de afwijzing van een rede die superieur is aan de menselijke rede. Geest die de wereld heeft bewerkt sinds de protestantse Reformatie en die is verergerd door de Revolutie. De Franse Revolutie waarin we de cultus van de godin der Rede in de Notre-Dame zagen. Geen God meer. De mens neemt zijn plaats in!

De menselijke rede heeft het dankzij de ontdekkingen van wetenschap, psychologie en geschiedenis mogelijk gemaakt om enkele geheimen aan de natuur te ontfoetselen. De menselijke rede van onze tijd begrijpt bepaalde dingen beter. Dat is waar. En de Kerk heeft altijd vooropgelopen op het gebied van technologie.

Maar de menselijke rede werd vergoddelijkt. De menselijke rede weigert toe te geven dat er werkelijkheden kunnen zijn die hoger zijn dan zichzelf en buiten haar bereik. Ze erkent de waarheid, het bestaan, alleen van wat ze kan uitleggen. Alles wat ze niet begrijpt, “is niet”. “Bestaat niet”. Dit zijn verhalen, fanatisme of goedgelovigheid.

De trots van de rede ligt aan de basis van de ziekte die de denkwereld teistert. Zelfs in de heilige wetenschappen. Zo zullen ze bepaalde woorden van de Heilige Schrift, bepaalde dogma's in twijfel trekken. Trots van de rede.

Laten we zo niet zijn, dierbaren. Ik denk dat we allemaal onze omgeving beter willen begrijpen, het toppunt van intelligentie willen bereiken. Maar om de top te bereiken, zoals in de bergen, hebben we een gids nodig. En de gids van onze rede is het geloof. Soms dwingt de gids ons te vertragen of een andere weg in te slaan. Het is niet dat hij niet wil dat we de top bereiken, maar de gids wil ons weg van spleten en gevaren houden.

Heer Jezus, wees de Koning van mijn verstand. Houd mij nederig voor de mysteries van het geloof.

Maar de mens leeft niet alleen in de samenleving. En de mens is niet alleen een “denkend riet”, een schepsel dat in staat is te denken en te begrijpen, hij is ook een wezen dat in staat is te beminnen.

Zijn hoogste waardigheid is een verstand te hebben. Zijn grootste adel een hart te hebben.

Maar weet u, dierbare gelovigen, onze harten veranderen zo gemakkelijk. Kijk naar Sint Petrus. "Heer, ik ben bereid, met U zelfs kerker en dood in te gaan." En we weten dat het waar is, Sint Petrus had deze liefde voor Jezus. Maar een paar uur later waren het noch de Joden, noch de soldaten die hem deden bezwijken. Het was een kleine indiscrete

vraag, slechts een praatje met een vrouw waarin veel meer nieuwsgierigheid dan slechte bedoelingen was. “Ik zweer het, ik ken deze man niet.” Sint Petrus!

Onze harten zijn veranderlijk en zelfs vaak zijn ze hard en egoïstisch. Maar niet het hart van Jezus Christus. Het Hart van Jezus is goed, beminnelijk, barmhartig, het vergeeft, het geneest, het luistert.

En Hij wil ons hart terugwinnen. Maar hoe? Hij heeft niets geschreven.

De Hartenkoning schreef niets, dat klopt, maar Hij leerde. Hij leerde de hoogste regel van naastenliefde. Het voorbeeld van de heilige Johannes de Apostel, die oud werd, is opbeurend. Niet langer in staat om te prediken of te lopen, werd de apostel, die zijn hoofd op de borst van Jezus had gelegd, nog steeds naar de kerk gedragen en hij herhaalde daarbij alleen maar deze les: “Mijn kleine kinderen, houd van elkaar”. En terwijl zijn leerlingen bedroefd waren door hem steeds weer hetzelfde te horen zeggen, gaf hij hun, zegt de H. Hiëronymus, dit antwoord dat Johannes echt waardig is: “Omdat het het bevel van de Heer is en

dat alleen voldoende is”.

Koning van de harten.

Moge deze processie niet alleen de aanleiding zijn tot een mooi moment van gebed. Een mooi feest. Een folkloristisch uitje. Nee, moge deze processie het middel zijn om ons, voor ons dagelijks leven, eraan te herinneren dat Jezus Christus onze Koning is.

Hij is de Koning van onze families, van onze priorij. Hij is Koning omdat Hij God is.

Jezus Christus is de Koning van onze intelligenties. Ver van ons liggen de leugens en de trots van de rede.

Jezus Christus, met zijn zachtmoedigheid en nederigheid, is waarlijk de Koning van onze harten. Laten we van Jezus Christus houden en leren we anderen van Hem te doen houden.

“Jezus van Nazareth, Koning der Joden”. Boven het Kruis werd het geschreven in het Latijn, de taal van de macht omdat Rome de wereld regeerde. In het Grieks, de taal van de filosofie en het denken. En in het Hebreeuws, de taal van de religie.

Christus is Koning. Onze Koning!

H. Vormsel

Op zaterdag 12 juni diende Mgr. Bernard Tissier de Mallerais het H. Vormsel toe aan 56 vormelingen in onze Sint-Jozefkerk te Brussel. De plechtigheid werd al twee keer verplaatst. Vanwege de maatregelen werden twee ceremonies toegediend. Er zijn negen nederlandstaligen gevormd tijdens de tweede ceremonie. God zegen onze nieuwe "soldaten van Christus".

In deze apocalyptische tijden¹, waarin de christenen ten overstaan van het overweldigend materialisme, atheïsme en communisme, meer en meer in het nauw gedreven worden en ertoe gedaagd worden onbewimpeld vóór of tegen Christus partij te kiezen, is het dringender dan ooit noodzakelijk hen bewust te maken van de ontzaglijke bovennatuurlijke krachten waarover zij beschikken, van het gewijde merkteken van het H. Vormsel dat in hun ziel is ingeprent, van de kracht van de H. Geest waarmee zij bekleed gaan, van de dadelijke genaden die, onder de invloed van hun sacramentele merkteken, onverpoosd ten hunnen bate opwellen om voor Christus kloekmoedig getuigenis af te leggen, gebeurlijk zelfs tot de marteldood.

¹ Geschreven door Kan. Dr. August Croegaert, professor liturgie van het Seminarie van Mechelen, in 1950 in zijn boek *Doopsel, Vormel, Eucharistie*, p. 339-340.

De negen Nederlandstalige vormelingen en hun peter en meter met E.H. Bochkoltz in de Sint-Jozefkerk.

St. Rombout

(feestdag 1 juli,
gestorven eind 7de eeuw)

Br. René Maria

De H. Rumoldus of St. Rombout is de patroon van Mechelen, aan hem is de kathedraal gewijd. Ook bij ons in de Hemelstraat wordt er in het hoofdaltaar een kleine relikwie van deze heilige bewaard.

Rond 1100 schreef de monnik Diederik (of Thierry) van Sint-Truiden zijn eerste volledige levensbeschrijving. Voordien zijn over zijn levensloop, zover wij weten, enkel losse gebeurtenissen verhaald. Volgens deze vita is Rombout de zoon van de Ierse of Schotse koning David en Cecilia van Sicilië. Als zij op gevorderde leeftijd een zoon krijgen staan ze hem af aan God. Hun kind treedt in een klooster in, gedreven door een groot verlangen naar de volmaaktheid in de dienst van God. Later volgt hij bisschop Gualafer van Dublin op. Dan gaat hij op bedevaart naar Rome, naar de graven van de Apostelen en martelaren, en vraagt de Paus hem van zijn bisdom te ontslaan. Zijn ziel vult zich meer en meer met het verlangen om in het voetspoor van de martelaren te treden. Op de weg terug laat hij geen gelegenheid onbenut om het woord Gods te verkondigen. Hij gaat naar Gallië en geneest er een blinde. Hij komt tenslotte in Mechelen. Daar berispt hij een groep mannen en vrouwen die bij de Bakelareput zingen en dansen. Graaf Adon ontvangt hem hartelijk en Rombout voorzegt dat zijn vrouw die onvruchtbaar gewaand is, een kind zal krijgen. Dit kind, Libertus, valt in het water en verdrinkt. Pas na geruime tijd wordt Rombout erbij geroepen en brengt het kind weer tot leven. Daarop geeft graaf Adon hem een stuk moerassige grond op de noordelijke oever van de Dijle. Rombout wil hier een klooster bouwen. Hij verspreidt het geloof in Mechelen en omringende gehuchten met zoveel ijver, dat hij de apostel van Mechelen genoemd wordt. Er ontstaat een kleine kloostergemeenschap. Hij bouwt ook een kerk en betaalt de arbeiders telkens correct, wat toen niet vaak gebeurde. Door een kruis

te maken welt er een bron met drinkbaar water op. Vaak trekt hij zich van zijn drukke bezigheden terug in de eenzaamheid. Eens berispt hij een man die overspel pleegt. Deze is boos en wil samen met een ander, die op het vermeende geld van Rombout uit is, hem vermoorden. Ze slaan hem dood en gooien hem in de rivier. Dan vluchten ze weg. Vissers zien een lichtschijn tussen het riet en vinden zo het lichaam van Rombout. De graaf en de anderen begraven Rombout in de door hem gebouwde St.-Stefanuskerk. Volgens Diederik gebeurde dit op 24 juni 775.

Er gebeuren veel wonderen bij zijn graf. Later krijgt deze kerk kanunniken en het gebeente wordt in een mooi zilverschrijn gezet. In 1237 wordt dit in de Sint-Romboutskerk geplaatst. Er is een grote bedevaart naar zijn relikwieën. Mechelen wordt een belangrijke stad. Deze grote en mooie kerk wordt vanaf 1559 kathedraal van het Aartsbisdom Mechelen Brussel.

In een andere anekdote treffen hij en de H. Gommarus van Lier elkander in het Mouriaubos bij Duffel en praten daar zolang over geestelijke dingen dat hun staf vastgroeit aan de grond en er twee eiken uitgroeien.

In 2004 wordt de zilveren reliekschrijn van Sint-Rombout opnieuw geopend en er vindt een wetenschappelijk onderzoek plaats. Deze heeft als

resultaat; het gebeente is het grootste deel van een man van tussen de 35 en 40 jaar oud, die een beetje ziek was door te veel eiwitten. Dit is goed mogelijk, want in kloosters waren eieren dagelijkse kost. Belangrijk is wel dat het jaar waarin Sint Rombout stierf, rond 100 jaar vroeger blijkt te zijn dan 775. In die tijd werd vaak alleen de sterfdag van de heiligen genoteerd, maar het jaartal niet. Sint Rombouts leven past ook beter in de lijn van de Ierse monniken die in de 7de eeuw door West-Europa trokken en

missioneerden en minder in de beter georganiseerde missie door de Benedictijnen vanaf ongeveer 700.

Paus Alexander IV (Paus van 1254-1261) verschuift de feestdag van Sint Rombout van zijn sterfdag 24 juni naar 1 juli, omdat 24 juni samenvalt met het feest van St.-Jan de Doper.

BRONNEN:

- Mgr. Guerin, *Vie des Saints*, 1 juli, S. Rombout.
- Internet website van *mechelen.mapt.be* over Sint-Rombout en verschillende andere websites.

Gouden jubileum

Op zaterdag 5 juni 2021 werd het gouden huwelijksjubileum van De Heer en Mevrouw Van Os in onze kapel van de Hemelstraat gevierd. Het rituale biedt een speciale zegen voor 25 en 50 jaar huwelijk. Daarom danken de jubilarissen God op die dag met een H. Mis, ontvangen zij die zegen en eindigen zij met het Te Deum.

Zijn de echtgenoten getrouw aan de genade ontvangen tijdens de inzegening van hun huwelijk, dan zullen zij de lasten van hun huwelijksstaat kunnen dragen en zijn verplichtigen nakomen; en dan zullen zij in dat grote sacrament hun sterkte, hun heiliging, en als wij het zo mogen zeggen, hun wijding gevonden hebben. Want, zoals de H. Augustinus leert, evenals de mens door het doopsel en de priesterwijding afgevaardigd wordt en bijgestaan om een christelijk leven te leiden of om de priestelijke bediening waar te nemen, en hij van die sacramentele hulp nooit verstoken blijft, op dezelfde wijze ongeveer, hoewel niet door een sacramenteel merkteken, kunnen de gelovigen, die eenmaal door de huwelijksband werden verenigd, van die sacramentele hulp en gebondenheid nooit worden beroofd.

Laten zij er zich voortdurend van bewust zijn, dat zij tot de plichten en waardigheid van hun huwelijksstaat als gewijd en gesterkt zijn door een bijzonder sacrament, dat ofschoon het geen merkteken indrukt wel krachtig doorwerkt. Paus Pius XI in zijn beroemde wereldbrief *Casti connubii* (31 december 1930) over het huwelijk

7 juni '71 – 5 juni '21: de vruchten van een katholiek Huwelijk.

Aankondigingen

DO
1/7

10 jaar priesterschap E.H. M. De Clercq

Gevierd in de Hemelstraat
H. Mis: 18.30 u. — Gevolgd door receptie en BBQ in de tuin.

We bieden hem ter dier gelegenheid een enveloppe aan om bij te leggen voor een nieuwe soutane, e.a.

Inschrijven verplicht bij de Heer Wim Van Cauwenberghe (wim.van.cauwenberghe@telenet.be) en betalen vóór zondag 27 juni: 5€ per deelnemer – 20€ per familie

ZO
4/7

10 jaar priesterschap E.H. M. De Clercq

Gevierd in de Sint-Amanduskapel te Gent.
H. Mis: 10 u. — Nadien receptie in de zaal.

ZO
25/7

Fietstocht naar Dokkum

In de sporen van Sint-Bonifatius.
Samen met E.H. Bochholtz en Br. René Maria
Info: br.renemaria@fsspx.email

DO
29/7

ZO
1/8

Eucharistische Kruistocht- kampen in Nederland

Info: Pater M. De Clercq,
tel.: +31 40 283 45 05
m.declercq@fsspx.email

DO
12/8

ZA
18/9

Sportdag te Bonheiden

ZA
2/10

Bedevaart naar Banneux

ZO
1/8

Eremis te Antwerpen van E.H. Jakub Elias

Neofiet, gewijd in Zaitzkofen op 26 juni 2021

Retraites

Geestelijke Oefeningen van Sint-Ignatius

- **gemengd**: ma 19 t.e.m. za 24 juli 2021
- **Franstalig**: ma 16 t.e.m. za 21 augustus
- voor **dames**: ma 11 t.e.m. za 18 oktober 2021

ZA
28/8

Bedevaart Gorcum-Brielle

Tot zondag 29 augustus.
Aanmelden vóór 1 augustus:
stichtingsintjozef@fsspx.nl

Mariale retraite

- **gemengd**: ma 13 t.e.m. za 18 sept. 2021
- voor **mannen**: ma 29 november t.e.m. za 4 december 2021

ZO
12/9

Maria Bambina-hulde

Na de Hoogmis kleine processie, picknick in de tuin en verering van het Mariabeeld

FSSPX in de Benelux

1. Antwerpen Priorij van het Allerheiligste Sacrament

Hemelstraat 23, 2018 Antwerpen
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 7.30 u., 8.30 u.; 12 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do, Vr 18.30 u.
Wo 7.30 u.
Za 10.00 u.

Aanbidding Ma, Di, Do, Vr 17.00 - 18.30 u.

2. Gent Sint-Amanduskapel

Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Tel. : +32 (0)3 229 01 80

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 10.00 u. & 11.15u.

3. Brussel Christus Koning Priorij

Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20
e-mail: info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis —

Weekdagen
Gelezen H. Mis 7.15 u.
Donderdag 8.25 u.

4. Brussel St. Jozefkerk

Square Frère Orban 1040 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen:
Gelezen H. Mis 8 u., 9.15 u., 18 u.
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 18.00 u.

5. Namen Kapel Saint-Aubain

Rue Delvaux 8, 5000 Namur
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
H. Mis 9.00 u., 10.30 u.

Weekdagen
Zaterdag 10.00 u.

6. Quiévrain Carmel du Sacré-Coeur

Rue des Wagnons 16, 7380 Quiévrain
Tel. : +32 (0)65 45 81 65

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 8.00 u.

7. Steffeshausen Heilig Hartkerk

Steffeshausen 5, 4790 Burg Reuland
Tel. : +32 (0)80 46 00 13

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

8. Gerwen Priorij St. Clemens

Heuvel 23, 5674 RR Nuenen -Gerwen
Tel. : +31 (0)40 283 45 05
e-mail: stichtingsintjozef@fsspx.nl

Zon- en feestdagen:
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do 18.30 u.
Wo, Vr 7.15 u.
Za 8.30 u.

9. Leiden Kapel Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans

Sumatrastraat 197, 2315 BD Leiden
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 9.00 u.

10. Utrecht Sint Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21, 3512 GS Utrecht
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 11.00 u.

11. Kerkrade (Duitstalig) Kerk St. Maria ter Engelen

Pannesheiderstraat 71,
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Tel. : +31 (0)45 567 13 97

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

De erediensten worden verzorgd door
de priesters van de Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295,
D-45356 Essen
Tel. : +49 (0) 20 166 49 22

12. Luxemburg Kapel Saint Hubert

Lameschmillen, 3316 Bergem
Tél. : +352 (0) 6 21 37 84 14
Tél. : +32 2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Hoogmis (bel op voorhand)

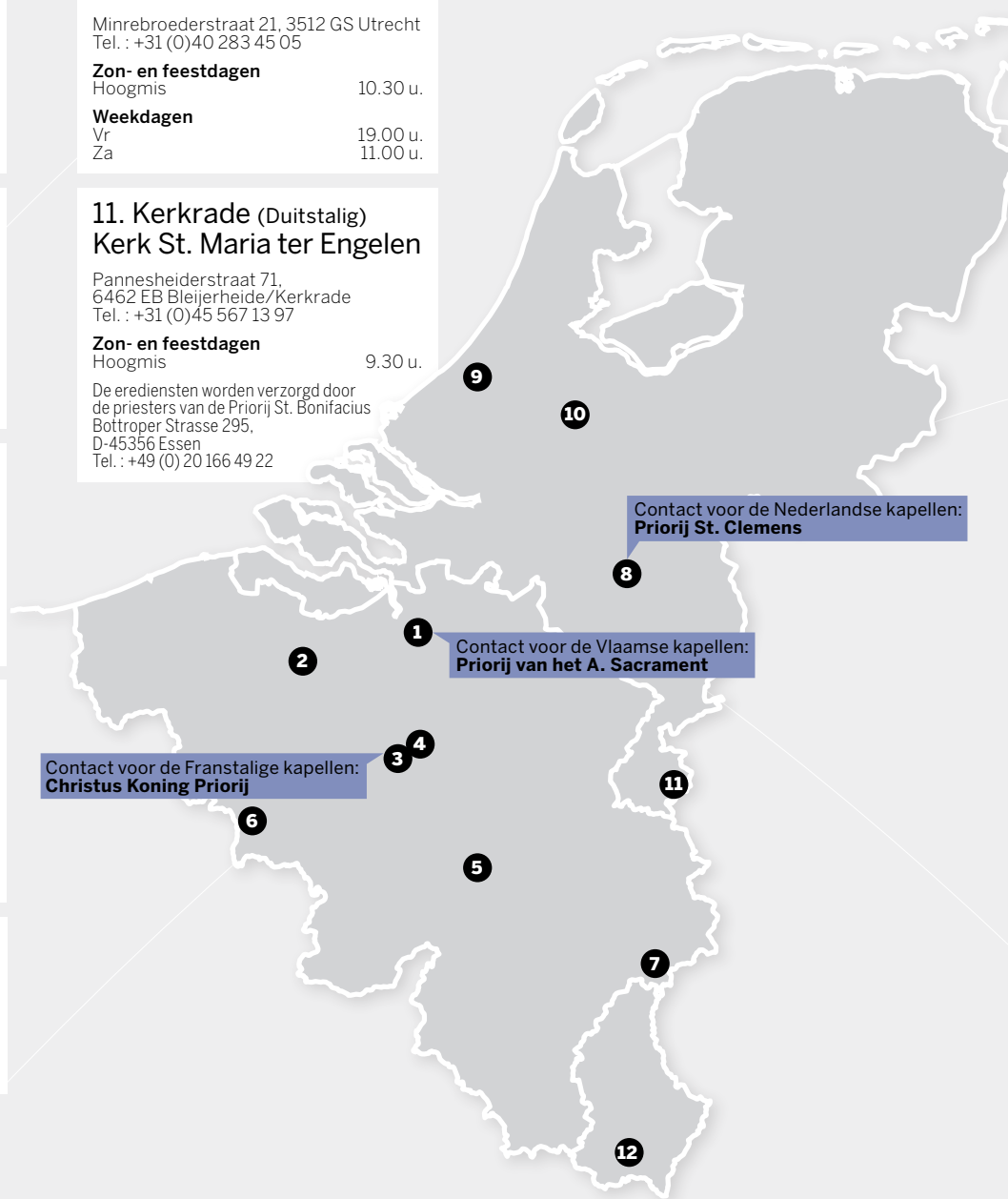
Monstrans

is het mededelingenblad van de
Priesterbroederschap Sint-Pius X,
van de
Priorij van het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23,
2018 Antwerpen.

Verantwoordelijke uitgever
E.H. Joseph Verlinden, Prior

De 'Monstrans' wordt
u thuis opgestuurd,
indien u het ons laat weten.

Om de FSSPX in ANTWERPEN te steunen
IBAN : BE84 4062 0609 1159

Priesterbroederschap Sint-Pius X

F S S P X

De Priesterbroederschap Sint-Pius X (*Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii Decimi* – afgekort: FSSPX) is een internationale broederschap van bijna 700 priesters, gesticht in 1970 door Mgr. Lefebvre. Haar voornaamste doel is de vorming en ondersteuning van priesters. Zij heeft ook broeders, zusters en een derde orde voor leken.

Het doel van de Priesterbroederschap Sint-Pius X is het Katholieke geloof te bewaren in haar volheid en zuiverheid, door niets te veranderen, niets toe te voegen of niets weg te nemen van de waarheid, die de Kerk altijd heeft geleerd, en deugden ervan te verspreiden, vooral door het Rooms-Katholieke priesterschap. Een authentiek geestelijk leven, de sacramenten en de traditionele liturgie zijn de voornaamste middelen om de deugd en heiligheid te koesteren, en om het goddelijk leven van de genade tot de zielen te brengen.

De Monstrans probeert een kanaal voor het werk van de Priesterbroederschap Sint-Pius X in Vlaanderen te zijn om zielen te bereiken. We trachten te helpen om het geestelijk leven te verdiepen, de geschiedenis van het Christendom te begrijpen en het koningschap van Christus Koning in de Christelijke samenleving te herstellen in elk aspect.